

67638

Josep Mª Planes

Antoni 30 anys
Merce 30 "
Ramon 50 "
Isabel 10 "
Mago 50 "

UN DINAR FRET

Comèdia en un acte

PERSONATJES

Antoni	<i>Armands</i>	30 anys
Mercé	<i>Morato</i>	30 "
Ramón	<i>Ammerich</i>	50 "
Isabel	<i>Abuso</i>	10 "
Mogo	<i>Marti</i>	50 "

ACTE ÚNIC

L'escena representa el salonet d'un pis de solter. Sobre la taula, parada, està preparat un dinar fret. Caviar, fiambres, pollastre, xampany... Antoni habillat amb una bata d'interior, molt elegant, va i vé per l'habitació arreglant els darrers detalls. Està molt nerviós. Ara, un toquet a la taula; ara, un a les flors; es mira al mirall i s'adona, amb horror, que té un grà al nas. Desapareix per una porta i torna amb un pot de polvos de talc; se'n posa al nas. S'arregla la corbata. Es treu els polvos amb un mocador. Pausa. Consulta el rellotge. Finalment despenja el telefon, fa funcionar la rodeta de l'automàtic, i parla.

Antoni.- A casa del senyor Vidal?... El senyor és fora; si, ja ho sé. I la senyora?...

(Molt content.) Ha sortit? Diu que ha sortit? Molt bé? (canvi de tó: més greu)

De manera que ha sortit... Fa gaire estona? ... Deu minuts? Moltes gràcies.

(Penja l'auricular)

Vindrà, vindrà! Deu minuts!... El senyor Vidal fora!

(Molt alegre; fá uns saltets de joia; torna al mirall: la corbata, el grà del nas. En el moment en que se'l torna a empolvar, sona el timbre de la porta.)

Ah!, ja es aquí! (Surt precipitadament i al cap d'una estona, retorna; respira fort. Diu:)

Asserénat! (Darrer cop d'ull a la cambra i se'n va a obrir, d'un pas calmos.)

Uns moments després, torna a entrar
acompanyat d'ella.)

Antoni .- Si sapigués l'alegria que em dona! No mereixo tanta felicitat!

Mercé .- Cinc pisos! Estic molt acalorada!

Antoni .- Ai, l'amor, l'amor! I quins moments em fa viure! Si sapigués... (Canvi de tó) I per què no agafava l'ascensor?

Mercé .- No funciona. Miri com em bat el cor.

(Ell allargar la mà. Ella el rebutja)

No calen comprovacions. (Ell riu.) De què, riurà?

Antoni .- De felicitat. (Declamatori) La felicitat és una cosa que fa riure!

Mercé .- Poeta! (Pausa) que potser ha sentit la porta de l'ascensor?

Antoni .- L'he sentida aquí (pel cor) Com tot el que em vé de vosté.

Mercé .- Si; l'he enganyat. L'ascensor funciona. El cor, em bat d'emoció.

Antoni .- I per què está emocionada?

Mercé .- Vosté dirá! Una senyora casada, a casa un sanyor solter!

Antoni .- No té cap importància... La vida...

Mercé L'amor... No té cap importància! Tot es

Antoni començar...

Mercé .- Aixó que faig és molt mal fet...

Antoni .- (distret) Es clar!

Mercé .- (sorpresa.) Com?

Antoni .- Perdoni: vull dir que el que és mal

Mercé fet, és aixó de dir-me ara a mi que el que

Antoni vosté fa, és mal fet.

Mercé .- Per què?

Antoni .- Per que, jo... l'estimo.

Mercé 1- Oh!, m'estima, m'estima... Aixó no pro-

va rés... Per què, ben mirat, jo també

Mercé estimo al meu marit. I... ja ho pot veure!

Antoni .- I fa molt bé, senyora, d'estimar al

seu marit. No se n'ha d'averkonyir, gens.

Mercé .- Moltes gràcies.

(S'aixeca. Examina l'habitació. Es mira al mirall.)

No sé que tinc avui. Em trobo la cara cansada...

Antoni .- No en faci cas d'aquest mirall. Está

viciat de veure-m a mi i, pobret, ja no

sap el que és fá...

Mercé .- Vosté, s'hi mira molt al mirall?

Antoni .- Ai!

Mercé .- Per que sospira, ara?

Antoni .- I que li agrada fer-me patir!

(Pausa llarga. No saben ben bé que
dir ni que fé.)

Mercé .- Què farem ara?

Antoni .- El que vosté vulgui.

Mercé .- (coqueta) No, aixó, no...

Antoni .- He preparat aquest dinar... He dit a
la minyona que no calia que vingués en
tot el dia... Per estar més sols...

Mercé .- Ai, ai, ai!

Antoni .- Un dinar d'enamorats... Caviar, fiambres,
pollastre...

Mercé .- Un dinar d'enamorats... Un dinar fret,
vol dir.

Antoni .- (liric) Que té que veure la fredor in-
trinseca del menjar, si el cor...

(canvi de tó) No li agrada el caviar?

Mercé .- Molt. (s'adona que Antoni porta el nas
empolvat.)

I ara? Què hi porta a la cara?

Antoni .- (tendre) A la cara? Hi porto pintada l'alegria de véure-la aquí... Se-m coneix, oi?

Mercé .- Però vosté, quan está alegre, s'enfarina el nas?

Antoni .- Com diu?... Ah!, si... rés... No té cap importància... Es que m'ha sortit un gr...

(no acaba de dir: «gra». Se'n dona vergonya. Es treu els polvos i, mentre duri l'escena, farà tots els possibles per dissimular-se el gra, ara amb un dit, ara amb la mà sencera.)

Peró vosté m'estima una mica, mica, oi?
Una miqueta així...

Mercé .- Per què vol que l'estimi? No en té prou en qué hagi vingut?

Antoni .- No... Vull dir: si... Es a dir: no ho sé que vull dir.

Mercé 1- Posi's tranquil, i assentis. Quantes vegades l'ha feta aquesta escena?

- Antoni .- Quina escena?
- Mercé .- Aquesta que m'está fent.
- Antoni .- Mai de la vida! Vosté es la primera dona, la primera passió, la primera que m'ha trastornat, que m'ha fet rodar el cap. (transició.) I ara que parlem del cap: per que no es treu el barret?
- Mercé .- Es que no sé si quedar-me... A la millor, el meu marit torna a casa... Ha dit que avui dinava a fora, però vagi a saber... Els homes son tan falsos!
- Antoni .- Facim el favor de no parlar del seu marit. El moment no s'ho porta.
- Mercé .- Es clar. Però, de totes maneres, existeix el meu marit! I que té un génêt! Si el conequés!
- Antoni .- Ai, dolça Merceneta! I que te'n deu tenir d'esclava!
- Mercé .- Ja ho veu.
- Antoni .- .Dolça, dolça... (li agafa les mans)
- Mercé .- (baixant els ulls) Estigui!
- Antoni .- Vol que li digui un secret?

Mercé .- Digui...

Antoni .- L'estimo!

Mercé .- Oh!

Antoni .- Ah!

Mercé .- Vol que li digui un altre secret?

Antoni .- Digui!

Mercé .- I si dinessim?

Antoni .- (tendre) Ha dit: "i si dinessim"!

I amb aquesta boqueta que, ai!... Bé,
ja en parlarem després. Seiem a taula.

(Mercé es treu el barret. Ell
segueix preocupat pel grà del
nas. S'asseuen.)

Mercé .- Que li fá picor el nas?

Antoni .- No, és que... (transició) He cregut

que seria millor dinar aquí que no al
menjador. Amb aquesta tauleta... Fa més
intim, oi?

Mercé .- Amb una mica més d'intimitat, no hi
cabem els coberts.

Antoni .- Però hi cap el nostre amor, que és
inmens... (assenyalant-se el cor) Sent?

Mercé .- Qué?

11

Antoni .- El cor com em bat.

(Sona el timbre de la porta.)

Mercé .- (esverada) Sent?

Antoni .- El timbre de la porta.

Mercé .- Qué deu haver-hi?

Antoni .- No s'espanti. Es el pastisser. Li he encomenat uns gelats.

(Va a obrir. Mercé resta sola uns moments. Antoni reapareix amb una cara d'enterrament.)

Mercé .- Qué hi ha? Qué passa?

Antoni .- Hi ha... Hi ha la meva filla!

Mercé .- La seva filla! Vosté no m'havia dit mai que fos casat!

Antoni .- No en soc pas.

Mercé .- Aleshores, vidu?

Antoni .- Tampoc.

Mercé .- Així encara es més greu! Solter, i amb una filla!

Antoni .- Tampoc soc solter, senyora!

Mercé .- Com s'entén aixó? Que és d'una raça especial, vosté?

Antoni .- C ! Soc divorciat. Un matrimoni equivo-
 cat. Al cap de quatre mesos; el divorci.
 Però ja n'hi va haver prou per a que nas-
 qu s una filla. La nena viu amb la seva
 mare. A mi em ve a veure una vegada cada
 mes. Dinem plegats i passem la tarda junts.
 ... L'alegria, l'il·lusió que em feia la
 visita de vostè, m'ha fet oblidar que avui
 era el dia assenyalat per la n ia. Son al
 rebedor que s'esperen...

Merc  .- Qui?

Antoni .- La nena i el senyor que l'acompanya:  s
 l'advocat de la seva mare.

Merc  .- Així, doncs, que fem?

Antoni .- Que se jo, pobre de mi!... Per ... calli!
 Ja ho tinc! Mirar  de convèncer aquest bon
 senyor que s'entorni la nena! Poden anar a
 passeig... En aquest temps, dona gust de
 passejar... Espera's... Vaig a veure si ho
 arribo.

(Fa mutis. Merc  s'aixeca i va a mi-
 rar per la porta entre oberta. De
 sobte fa un gran crit. Ha reconegut

al seu marit.)

Mercé .- Oh! Deu del cel! El meu marit! Estic perduda!

(Verca on amagarse i finament es decideix per ficar-se a darrera d'un paravent, en el moment precis que entra Isabel. Es una nena insoportable, mal educada. Té la rara virtut de dir només que impertinecies.)

Isabel .- (que ha entrat corrents, fugint del seu pare)

Elis, elis, ho veus com he entrat?

(Entra Antoni Molt enfadat)

Antoni .- Nena! Vina aquí, et dic!

(Mira al seu voltant i queda molt estranyat de no veure a Mercé enlloc)

On es deu haver ficat?

Isabel .- Elis, elis! El papá está enfadat per que li ha sortit un gran al nas!

Antoni .- Surt d'aquí, et dic! Mira que et pegaré!

(Entra Ramon)

Ramon .- No s'enfadi, home...

(Antoni empaita la seva filla per

l'habitació.)

Isabel .- Elis, elis! El papá té un grá al nas...

Antoni .- Ja veurás si t'atrapo!

Ramon .- Deixi-la estar! Si és una criatura...qué han de fer a aquesta edat...

Antoni .- (ha atrapat a Isabel) ~~Sortir~~ d'aquí!

Isabel .- (s'ageu a terra) No me-n vull anar! No me-n vull anar! (es posa a plorar) El papá no m'estima!

Ramon .-. Deixi-la, home! Quin mal génit té, vosté! No m'agraden els homes de mal génit. Veu, jo, sempre tant tranquil.

Antoni.- Oh!, vosté rai. Totes li deuen pondre.

Ramon .- (confidencial) Encara que se-n rigui.

Antoni.- (deixa a Isabel i s'acosta a Ramon)

Vosté m'hauria de fer un favor.

Ramon .- Digui.

Antoni.- Endugui-se'n la meva filla.

Ramon .- Però on vol que la porti?

Antoni.- Torni-la a casa la seva mare.

Ramon .- No pot ser. La seva mare és a fora i no tornarà fins al vespre. Per aixó m'ha enco-

manat que li acompanyés la nena.

(Isabel haurá agafat un fiambre de
damunt la taula i haurá fugit amb
la boca plena.)

Antoni .- De totes maneres, vosté se la pot entornar.

Ramon .- Però que vol que en faci d'aquesta criatura?

Antoni .- Que sé jo... Vagi-n al parc, a veure a
l'elefant...

Ramon .- Ja me'l sé de memória, l'elefant!

Antoni .- Doncs vagi-n al moll a passejar amb barca!

Ramon .- Ai, no, que em marejo...

Antoni .- Calli, ja ho tinc! Vagin al trasbordador.

(Ramon fá signes negatius amb
el cap.)

Es tan bonic! El paisatge; l'immensitat de
l'horitzó... I sobretot, el panorama! No
li agraden a vosté els panoramas?

Ramon .- Es clar que m'agraden! Però no s'exalti,
home, tranquil·litat... Miri-m a mi... Veu?
Avui tinc de dinar al Suis amb uns clientes.

Antoni.- Aixó rai! Endugui-se-n la nena a dinar amb
vostés. No menja pas gaire...

Ramon .- I ara, que s'ha cregut!

Antoni .- Es que... veurá: vosté és un home,

oi?

Ramon .- Més aviat més que menys.

Antoni .- Doncs li parlaré d'home a home. Tinc

una senyora amagada a casa!

Ramon .- Alsa!

Antoni .- Una aventura estupenda, sap? L'aventura de la meva vida!

Ramon .- Que em diu, ara!

Antoni .- Es una senyora de molt compromís...

Una senyora casada.

Ramon .- Bufa!

Antoni .- Es la meva gran passió. Una dona ideal. Ah!, si vosté la conegués...

Ramon .- No s'exalti. Tranquil·litat! Ara més que mai. Miri-m a mi!

Antoni .- Oh, vosté rai, que no li va ni li vé
rés! Fa un any que persegueixo aquesta
entrevista... I ara que, finalment,

ella ha vingut, faci's càrrec...

Ramon .- Si... si... I el marit, a la figura,
oi?

Antoni.- No em parli del marit! Uix, quina engu-
 nia...

Ramon .- ~~(esmolat.)~~ Ja en sou de calsassess, els
 homes!

Antoni.- Que hi farem!

Ramon .- X De manera que... una senyora casada! Miri
 és un capriquet, però m'agradaria coneixer la
 cara del marit.

~~(Mentre diu aixó, es mira l
 al mirall i s'arregla la cor-
 bata)~~

Quin ase que deu ser!

Antoni.- Vagi a saber... A la millor, és un home de
 totes preudes.

Ramon .- I cá! Un home que es deixa ensarronar així,
 es un tanoca. A les dones, se les ha de sa-
 ber domar. Veiés, com tinc la de casa... Alló
 es un anyell!

~~(A dintre se sent un gran estrepit de
 plats trencats.)~~

Antoni.- Vaja! Aquella criatura ja ha fet un estropi-
 cil

Ramon .- Serenitat. No s'exalti. Miri'm a mi...

~~(Apareix Isabel, plorant; porta la~~

cara enmascarada)

Isabel .-. (sanglotant) Em penso que he trencat una pilera de plats...

Antoni .-. Vols estar quieta, d'una vegada? (a Ramon)

Doncs, qué: no em pot fer el favor que li demano?

Ramon .-. Traquilit-zi's, però no pot ser. Crégui-m que si no fos aquest compromís del dinar, li faria amb molt gust. (Confidencial) Entre homes, aquests favors no es poden negar.

(Fa gest d'anar-se-n, i es topa amb Isabel que acaba de descobrir el barret de Mercé i l'enlaira triomfalment.)

Isabel .-. Quin barret més maco! Jo me'l vull quedar...

Antoni .-. Déixa'l estar.

(Ramon mira el barret amb molta atenció.)

Ramon .-. A veure, aquest barret...

Isabel .-. No, no, és meu...

Antoni .-. Dona el barret al senyor, o si no...

(Ramon agafa el barret)

Ramon .- Es curios... Diria que l'he vist en alguna altre banda...

Antoni .- Possiblement; amb aixó de les modes, son tots iguals...

Ramon .- Diria que el conec. (amb un gran crit)
I tant com el conec!!

(Ara Isabel ha trobat el moneder de Mercé i el porta a Ramon.)

Isabel .- (enjogassada) I aixó, a~~h~~ que no ho coneix?

(Ramon va per agafar-lo-; Isabel se l'amaga al darrera i fuig, fent-li babatotes.)

Ramon .- A veure / aquest moneder!

Isabel .- Si vol que li doni, m'ha de fer un petó!

Antoni .- Nena, et clavaré una surra!

Isabel .- Vull que em faci un petó!

Ramon .- Deixa't de romansos! (l'empaita)

Isabel .- (fugint.) Un petó, un petó...

Ramon .- Vingal Ja te'l faré...

Antoni .- Apa, senyor Ramon, que no son hores de jugar!

(Isabel s'acosta a Ramon, amb el moneder darrera l'esquena; quan

li ha fet el petó, li entrega. Ramon queda amb la cara enmascarada. Examina el moneder. Les mans li tremolen.)

Ramon .- (Amb un gran crit.) Aquí hi ha la meva dona!!

Antoni.- Que s'empatella, ara!

Ramon .- (tragic) Dic que aquí hi ha la meva dona...

Antoni.- No es possible...

Ramon .- Ai, que soc desgraciat... (es posa a plorar)

Antoni.- No s'exalti. Tranquilitzi's. Miri-m a mi...

Li prometo que aquesta no es la seva senyora.

Ramon .- De debó?

Antoni.- De debó.

Ramon .- I com ho sap, vosté? (para de plorar)

Antoni.- El cor m'ho diu. (grandiloquent) I el cor mai no m'enganya!

Ramon .- Ai, quin pes em treu de sobre...

(En aquest moment, Isabel ha descobert Mercé, darrera el para vent.)

Isabel.- (enjogassada.) Elis, elis, aquí hi ha

Ramon una senyora...!

Antoni.- Calla, mentidera!...

Isabel.- No soc mentidera, no. Miri, senyor Ramon.

(Ramon hi va i mira darrera el paravent. Parla, sense que Mercé surti.)

Ramon .- Tú, aquí?

Mercé .- (des de darrera el paravent.) Si...

Ramon .- Qué hi fas aquí?

Mercé .- (igual.) Rés...

Ramon .- Surt d'aquí! Suposo que no t'hi vols pas quedar.

Mercé .- (igual) No...

(Pausa. Mercé surt, amb els ulls baixos. Silenci llarg. Ningú sap que dir)

Antoni.- (atabalat) Ves... Així era de debó que hi havia la seva sanyora...

Ramon .- Perfida! Qué hi féies aquí? Parla!

Mercé .- És que...

Ramon .- Calla, calla! No et vull sentir.

Antoni.- De manera que vosté... és el marit...

Ramon .- Sembla!

Antoni.- (atabaladíssim) Doncs, miri... els presento la meva filla...

Ramón .- La seva filla! Grandíssim poca vergonya! I era per aixó que em volia fer anar veure l'elefant del parc?

Antoni .- Serenitat. Assossegui's. Miri-m a mi.

Isabel .- Ai, ai, que es barallen! (es posa a

plorar)

Antoni .- Calla, tu!

Isabel .- Es que em fa por!

Antoni .- Menja i calla! (Li dona un pollastre

sencer. Isabel para de plorar i fa mutis, tot menjant pollastres.)

Ramón .- (A Mercé) I tú, al menys diguessis alguna cosa!

Mercé .- No sé que dir...

Ramón .- Calla! No et vull sentir la veu.

(a Antoni) I vosté, criminal?

Antoni .- Bé, home, compréngui-m...

Mercé .- Si, compren~~ho~~ ho...

Ramón .- Massa que ho comprenc!... Si arribo a dir-li que sí!... Ara estaria passejant amb barca o mirant el panorama del Transbordador, mentres vosaltres...

Antoni .- No s'ho prengui d'aquesta manera...

Serenitat... Li juro que no ha passat

Ramon .- res...

Mercé .- No hem tingut temps ni de menjar...

Ramon .- Pèrfida! Tot ha acabat entre nosaltres!

Mercé .- Aixó si que no vull que ho ñiguis. Sem-

pre t'he estimat. Encara no fá un moment que ho déia al senyor, oi?

Antoni .- Es ben veritat.

Ramon .- A veure si em voldrás fer creure que has vingut aquí per dir a aquest... aventurer, que estaves enamorada de mi.

Antoni .- I per què no? Les dones son tan estranyes?

Ramon .- Ja ho vaig veient, ja.

(Sona el timbre de la porta.)

Antoni .- Quí deu haver-hi?

Mercé .- (apart) Potser una altra filla seva.

Antoni .- Ai, calli!

Isabel .- (entrant) Ui, que va bé aixó! Hi ha un home que porta gelats!

Moço .- (entra, portant una safata amb uns gelats)

Uns gelats deliciosos, senyors meus.

Se'n lleparan els dits.

Ramon .- Per gelats estem, ara!

Mogo .- On els deixo?

Antoni .- Allà on vosté vulgui... Al quarto de bany, damunt del piano; on li sembli.

Mogè .- Precisi, sanyor, precisi. Un gelat és un gelat i servidor soc un servidor. Un servidor del gelat i de vostés. I com que un fa l'afecte que el quarto de bany no es el lloc més apropiat per aquesta mena de comestibles.

Ramon .- Deixi'ls aquí i vágissen.

Mogo .- Efectivament, sanyor. Aquesta era la meva intenció. (posa els gelats damunt

la taula) Nosaltres - i perdonin la confiança - estem tan avesats a anar per les cases, que amb un cop d'ull ens adonem de tot. Ara mateix, veu, estic veient que faig nosa.

Mercé .- Doncs per qué no se-n va d'una vegada?

Mogo .- Calma, senyora. Si me-n hagués anat amb

la precipitació que vosté m'aconsella, no hauria tingut temps d'apreciar en tot el seu valor la dolça escena que estic presenciant. (S'extremeix) Jo, soc un sentimental...

El papà (senyalant a Antoni)

... la mamá (per Mercé)... la nena... i vosté (per Ramon)... vosté, a la millor,

és el padrí. Quin quadro de familia!

Gelats i padri per dinar! Si tothom ho

pogués dir així...

(s'eixuga una llàgrima)

Antoni.- Vaja, vaja, prou... (l'empeny suament

cap a la porta.)

Moço .- De I aquesta nena (fa una carícia a Isabel)

que deu ser l'alegria de la casa... Oi que

si, maca? Els mateixos ulls que el seu

pare... La mateixa boca de la seva mare...

Ramon .- I de mi, no en té rés?

Moço .- Calli, bromista! Fes forces entremalialdures, ho sents, maca?

Antoni.- Apa, apa... (L'empeny)

Moço .- Vaja, salut a tothom! I per molts anys puguin fer samblants obres!

(El moço fa mutis xiulant un aire d'opera. Tots els personatjes resten un moment silenciosos. Finalment Ramon, amb molta energia.)

Ramon .- Bé; i que tinc que fer, ara, jo?

Antoni.- Que vol que li digui, pobre de mi... No conec les costums...

Mercé .- Ai! I que en soc de desgraciada!

Ramon .- Callarás? Dona... adulterada!

Isabel.- Qué esperem a menjar-nos els gelats?

Ramon .- Però que tinc de fer, jo? (tenebrós) I si us matés... què?

Antoni.- I ara, no digui disbarats...

Ramon .- Doncs me-n vaig... així... ben digne...

Me-n vaig! (No es mou de lloc)

Isabel.- On va, senyor Ramon?

Mercé .- Amb la seva doneta, se-n va...

(l'agafa pel braç) No hi tornaré mes... Ho he fet per... curiositat... Per que t'estimo massa, ves!

Ramon .- No! Me'n vaig sol. Sol, amb la meva consciència. Ah!, la consciència...

Antoni .- Si, no és un company molt divertit,
que diguessim.

Mercé .- Perdóna-m. No més una mica, mica.
Després t'ho explicaré tot.

Antoni .- I perdóni-la, home! Faci un gest! Vol
fes més bonic que fer un gest?

Ramon .- (amb gran energia) No!

Antoni .- Es el millor que pot fer. Si no, qué:
el divorci?

Mercé .- Ja veus quina vida més negra traginen
els pobres divorciats.

Antoni .- Som uns no res, uns no ningús.

Mercé .- No ~~sov~~ ni solters, ni casats, ni vídus.

Ramon .- Més val ser tot aixó, que no pas una
altra cosa.

Mercé .- Perdona-m! qué farás si et divorcies?
Haurás de viure sol, com ara aquest...

Antoni .- Un dia es pensarà que ha fet una con-
quista, i li portarán la filla a casa...

Mercé .- Aixó mateix: que no hi penses amb la
nostra filla?

Ramon .- (es comença a entendre) Més que tu,

- hi penso...
- Antoni.- Quina vida, la del divorciat! Has de demanar a les amistats que et portin la nena a veure l'elefant del parc...
- Isabel.- Bé: que menjem els gelats, si o no?
- Antoni.- Tinc una idea: i si ens quedessim tots plegats a dinar, en senyal de pau?
- Ramon.- Si; i jo podria pagar el beure, oi?
- Mercé.- No diguis aquestes coses, que ja saps que no m'agraden.
- Antoni.- Francament, no és gens correcte.
- Mercé.- (ofesa) No me l'hauria permesa mai, jo, una broma d'un gust tan... rebaixat.
- Antoni.- Ni jo.
- Ramon.- Bé: abans de que no em renyeu, me-n vaig!
- Mercé.- Amb qui t'en vas? (pausa) Amb la teva doneta.
- Ramon.- (desolat) Es veu que sí.
- (Mercé es posa el barret i agafa el braç de Ramon.)
- Mercé.- Amb qui estaràs millor que amb mi? digues

Ramon .- Francament, no em pensava que aquestes coses es resolguessin així.

Antoni .- Jo tampoc. Però, en confiança, pot estar content. Tant vosté, com jo, hem quedat molt bé.

Ramon .- Vol dir?

Antoni .- Estigui-n segur. Hem demostrat que som tot uns senyors.

Mercé .- Digui més bé, uns cavallers.

Antoni .- Uns refinats.

Mercé .- Uns exquisits.

Antoni .- Sobretot, vosté. Quina dignitat!

Ramon .- Jove, vosté es molt amable.

Antoni .- No és amabilitat, és admiració sincera.

Isabel .- Encara no dinem?

Ramon .- Si, maca, si... (li fá una festa)

Mercé .- (a la nena) Estima força al teu papá...

Ramon .- I fes bondat, eh? (a Mercé) Anem?

Mercé .- Anem. (Fan uns passos) Acomiadat del senyor...

J. E.

Ramon .- ((amb molta dignitat.)) Passi-ho bé.

Antoni .- (fent una reverència) Han prés posse-
.ssió de casa seva.

(Merce i Ramon fan mutis. Pausa llarga)

Isabel .- Que? Podem dinar, ara?

Antoni .- Si, maca, si...

Isabel .- I quin dinar més maco! Xampany i tot!

(S'asseuen a taula)

Tot aixó ho havies preparat per mi?

Antoni .- És clar. Per qui, si no?

Isabel .- M'estima molt el papá. Quasibé tant com
la mamá.

(Mengen. Pausa llarga. Antoni está
una mica abstret.)

Isabel .- Escolta, papá: per què estava tant enfa-
dat aquell senyor?

Antoni .- Menja, maca, menja... Ja ho sabrás quan
serás mes gran.

T E L Ò